

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7761/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Stjepan Balažinec, Jalžebeta, Potok 6, OIB: 97023554810, kojeg zastupa opunomoćenica Marija Maričević, odvjetnica u Zagrebu, Vukovarska ulica 237 D, protiv tuženika: Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o., Zagreb, Ilica 1/A, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 14. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i tužiteljeve opunomoćenice, a u izočnosti tuženika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba Ugovora o kreditu broj 136-53022822, sklopljenog između tužitelja i tuženika (ranija tvrtka Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.), u dijelu kojim je u čl. 5. ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 210,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 10. lipnja 2010. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 1.079,63 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

V. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, sa zatezim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 4. prosinca 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je tužitelj, kao korisnik kredita, s tuženikom ranije tvrtke Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, kao kreditorom, sklopio 7. lipnja 2010. Ugovor o kreditu broj 136-53022822 u svezi kredita u iznosu 14.000,00 EUR. Ugovorena je naknada za obradu kredita, temeljem čega je 10. lipnja 2010. naplaćena, odnosno od iznosa kredita ustegnuta tzv. ulazna naknada u iznosu 210,00 EUR (1,5% iznosa kredita). Tužitelj smatra da su nepoštene i ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, jer su ugovorene prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, po načelu "uzmi ili ostavi", bez posebnih pregovora o istim odredbama Ugovora, dok tužitelj, kao potrošač, nije mogao utjecati na iste odredbe, odnosno o njima se nije pregovaralo, te u Ugovoru nije navedeno od čega se sastoji naknada, na koje troškove se odnosi, niti kako je određen njezin postotak, slijedom čega je odredba o spornoj naknadi uzrokovala neravnotežu na štetu tužitelja, kao potrošača i zbog toga je ništetna, osobito kraj činjenice da je iznos kredita umanjen za ulaznu naknadu, a kamate su naplaćivane na puni iznos kredita. Slijedom navedenog, tužitelj smatra da je navedene odredbe Ugovora nepoštene i ništetne u smislu čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 270. i 296. Zakona o obveznim odnosima. Iz navedenog proizlazi da je tuženik na štetu tužitelja bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist, a koja se ogleda u neosnovano naplaćenju naknadi. Slijedom navedenog, predlaže se donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnog i bez pravnog učinka ugovorne odredbe u dijelu čl. 5. kojom je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade od 1,50% iznosa kredita, te posljedično zahtjev za isplatu iznosa 210,00 EUR sa zateznim kamatama od 10. lipnja 2010., uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 4. ožujka 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 17), u kojem se navodi da tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe da je naknada za obradu kredita naplaćena 10. lipnja 2010. u iznosu 1.520,40 HRK / 201,79 EUR. Stoga se osporava visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva u dijelu koji premašuje spomenuti iznos. Također, tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora jer za to mjerodavna može biti isključivo visina kondemnatornog

tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe prigovor zastare. Naime, sporna naknada naplaćena je 10. lipnja 2010., a tužitelj je tužbom ustao 3. prosinca 2025. Stoga je razvidno da je nastupila zastara tražbine sukladno odredbi čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., dalje: ZOO) te tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničnih troškova. Tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača te smatra da tužitelj isto svojstvo nije dokazao (odluka Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1562/2021 od 5. listopada 2021.). Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50% iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50% iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Naime, jasno je da je tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Također se ističe da su troškovi obrade kredita propisani u tarifnom stavku B 4.1. Odluke o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (Izvadak iz Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Tarifa za građane). Odredba čl. 5. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03. koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. odnosno ništetna. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvojben. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao po zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji uređuju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe čl. 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine, br. 78/93., 29/94. i 162/98.) sadržajno potvrđen po javnom bilježniku, slijedom čega se, sukladno čl. 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Trošak obrade kredita je naplaćen kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama je propisano da je banka dužna u svojim poslovnim prostorima učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje da sporna odredba

mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. Tuženik se poziva na presude Suda Europske unije C-186/16 od 20. rujna 2017., C-84/19 od 3. rujna 2020., C-565/2021 od 16. ožujka 2023. Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, nadalje tuženik obrazlaže pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. S obzirom na to da je Ugovorom o kreditu, koji je otplaćen u veljači 2017., tužitelj dobio na raspolaganje iznos 14.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, a naknada za obradu kredita naplaćena je u iznosu 201,79 EUR, tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe, a što tuženik osporava, riječ o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 326. ZOO-a. Tuženik osporava osnovanost i tijekom zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. U slučaju ništetnosti ugovora o zajmu, zatezne kamate teku od dana podnošenja odgovarajućeg zahtjeva (izvadak iz zapisnika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-222/04 od 5. ožujka 2004.). Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u tužnikovu obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu, obavijest o ukupno plaćenju glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima te promet po kreditu, sve od 5. srpnja 2024. (list 4-6), Ugovor o kreditu broj 136-53022822, od 7. lipnja 2010., uz ovjeru istinitosti potpisa od 8. lipnja 2010. (list 7-10), isplatni nalog-obračun, Kreditni prijedlog br. 20042, od 10. lipnja 2010. (list 29) i izvadak iz Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, Tarifa za građane, s primjenom od 1. siječnja 2010. (list 30-33) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja osobno kao stranke na ročištu 14. svibnja 2026. (list 140 i 141).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavka glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio u Varaždinu 7. lipnja 2010. Karlovcu 23. ožujka 2009. Ugovor o kreditu broj 136-53022822.

Sporna je ništetnost navedenog uglavka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost, dok nije sporna visina tužbenog zahtjeva. Istaknut je prigovor zastare i prigovor svojstva potrošača.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 136-53022822, od 7. lipnja 2010., uz ovjeru istinitosti potpisa od 8. lipnja 2010. (list 7-10) utvrđeno je da je isti sklopljen u Varaždinu, između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužitelja, kao korisnika kredita u svezi nenamjenskog kredita u iznosu 14.000,00 EUR po srednjem tečaju banke za EUR, koji je vrijedio na dan korištenja kredita, i to pod niže navedenim uvjetima te da su ugovorne strane suglasne da korisnik kredita može koristiti kredit tek nakon što istoj banci predoči dokaz o izvršenom osiguranju tražbina i ispunjenju drugih uvjeta u skladu s ovim Ugovorom, a na dan koji odredi banka, te korisnik kredita može iskoristiti kredit jednokratno, u roku od 90 dana od dana sklapanja istog Ugovora, ukoliko korisnik

kredita nije iskoristio kredit istekom navedenog roka Ugovor se smatra raskinutim ukoliko banka na zahtjev korisnika kredita ne odobri produljenje roka korištenja kredita i nakon isteka navedenog roka, te su ugovorne strane suglasne da se kredit, umanjen za obveze navedene u Ugovoru isplaćuje na račun Međimurske banke d.d. za zatvaranje obveza po kreditu koji se refinancira i na račun u Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, za zatvaranje obveza po kreditu koji se refinancira i (možebitni) preostali iznos isplaćuje na račun korisnika kredita (čl. 2.); glede kamatne stope ugovoreno je da se na navedeni iznos kredita obračunavaju kamate od 9,95% dekurzivno godišnje, te je kamatna stopa promjenjiva te se kamate od stavljanja kredita u otplatu obračunavaju mjesečno i uključene su u anuitete, te u razdoblju od dana korištenja kredita do dana stavljanja kredita u otplatu, banka obračunava interkalarnu kamatu na iskorišteni iznos kredita u visini redovne kamatne stope iz st. 1. ovog čl., te interkalarna kamata naplaćuje se od iznosa kredita prilikom korištenja kredita, obračunava se u EUR, a naplaćuje u HRK po srednjem tečaju banke za EUR na dan plaćanja te korisnik kredita potpisom na istom Ugovoru izjavljuje da je upoznat s efektivnom stopom (EKS) te da mu je uručena otplatna tablica (čl. 3.); glede otplate kredita ugovoreni je rok otplate kredita od 9 godina od dana stavljanja kredita u otplatu, te se kredit stavlja u otplatu zadnjeg dana u mjesecu u kojem je kredit iskorišten, a kredit se vraća u 108 mjesečnih anuiteta čiju visinu utvrđuje banka planom otplate kredita te anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, a prvi anuitet dospijeva zadnji dan u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je kredit iskorišten, a plaćaju se u kunskoj protuvrijednosti obračunatom po srednjem tečaju banke za EUR na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeća te će banka o visini i dospijeću prvog anuiteta i svakoj promjeni visine anuiteta pisano obavijestiti korisnika kredita koji svojim potpisom na istom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest banke o visini i dospijeću anuiteta (čl. 4.); glede troškova je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje u slučaju odustajanja od korištenja kredita prije isplate, platiti banci naknadu za odustajanje sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb; Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita; Korisnik kredita se nadalje obvezuje snositi troškove javnobilježničke pristojbe i nagrade, kao i sve ostale troškove vezane uz sklapanje istog Ugovora i naplatu tražbina iz istog (sudske troškove i pristojbe i dr.) koji bi možebitno nastali (čl. 5.) i ugovorena je promjenjivost kamatne stope odnosno banka je ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria- Bank d.d., Zagreb ili drugog akta banke, dok korisnik kredita svojim potpisom na istom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest banke o visini kamatne stope, u skladu s promijenjenom kamatnom stopom (čl. 6.).

7. Na temelju iskaza tužitelja, saslušanog osobno kao stranke na ročištu 14. svibnja 2026. (list 140 i 141), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koji je iskazom u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj tijekom 2010. godine kod tuženika sklopio predmetni nenamjenski gotovinski kredit, isključivo za tekuće vlastite potrebe, poglavito za troškove školovanja djece te održavanja obiteljskog domaćinstva u Jalžabeti, Potok 6, dok je isti Ugovor vezan uz EUR, uz promjenjivu kamatnu stopu, na roku otplate, misli, 7. godina. U vrijeme sklapanja Ugovor tužitelj nije bio nositelj obrta niti je obavljao poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je sam ostvarivao prihode od nesamostalnog rada (plaću) odnosno misli da je počeo primati invalidsku mirovinu. Isključivo je tužitelj otplaćivao anuitete predmetnog kredita i to putem uplatnica.

Predmetni kredit je tužitelj otplatio u cijelosti i to putem refinanciranja kod druge poslovne banke. Tužitelj se ne sjeća se da ga je tko od ovlaštenih osoba tuženika informirao o sadržaju i značenju pojedinih ugovornih odredbi niti o ekonomskim ni pravnim posljedicama istih, pa tako mi nije nitko razjasnio strukturu niti visinu tzv. ulazne naknade odnosno koja je stvarna svrha i stvarni trošak za obradu kredita. Tužitelj nije imao mogućnost pregovarati o niti jednoj ugovornoj odredbi pa tko niti o ovoj odredbi glede naplate naknade za obradu i administraciju kreditnog zahtjeva, kao troškove obrade kredita. Prije nego je tužitelj potpisao-sklopio Ugovor, tužitelj je isti Ugovor pročitao, a pritom se je poglavito usredotočio na tužitelju važne uglavke-iznos kredita, kamatnu stopu i rok otplate te mu je isto bilo jasno i razumljivo pa stoga tužitelj nije tražio dodatna pojašnjenja i tumačenja. Osim toga isti Ugovor bio je ponuđen tužitelju po načelu "uzmi ili ostavi", što znači da je samo mogao prihvatiti tuženikovu ponudu, a ne mijenjati uvjete koje je postavio tuženik. Osim toga, tužitelj je imao potpuno povjerenje u tuženika, kao financijsku instituciju, to tim više što je dugogodišnji klijent iste banke, kod koje je prvotno primao plaću, a sada prima invalidsku mirovinu.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 18. ožujka 2026. (list 133 i 134) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. I.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj

potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao nenamjenski gotovinski kredit, dakle novac koji je utrošio iskoristio je nenamjenski, za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja i njegove obitelji, poglavito troškova školovanja djece te održavanja obiteljskog domaćinstva u Jalžabeti, Potok 6, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornog uglavka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno strukturi i načinu obračuna iste naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o načinu obračuna, visini niti strukturi naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao ni svrsi ni stvarnim troškovima iste.

Ujedno, ukoliko je Ugovor o kreditu ispunjen, a što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Naime, ranijom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj mjerodavnoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.) je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

13. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj odredbi nije pregovaralo, jer je unatoč tuženikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužitelju niti sklapanje takvog Ugovora da iste ugovorne odrednice (sporni uglavak čl. 5.) nisu bile uključene u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza tužitelja, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

14. Osim toga, upravo pravilno tužitelj tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužitelj, kao korisnik kredita, mogao samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem iste odredbe u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje niti odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da je pravilna. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužitelja, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

15. Nadalje, odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme

od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavkom u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana u postotku od iznosa kredita, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužitelj je nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njegove pregovaračke moći, tako i njegovog stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužitelju kakav je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju ista naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao razjasniti tužitelju zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju istu naknadu. Također, sadržaj navedene odredbe nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna iste naknade niti su isti tužitelju izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti i to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj se je tuženiku obvezao platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobrenja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.)

Naposlijetku, glede zahtjeva za plaćanjem zateznih kamata od dana isplate/korištenja kredita kada je naplaćena naknada za obradu kredita do isplate, valja reći da tužitelj osnovano ističe da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Dakle, tuženik je bio nepošten stjecatelj, te samom činjenicom istog, zatezna kamata teče od dana nepoštenog stjecanja. Sukladno čl. 1111. ZOO-a, sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da

je ugovorna odredba nišetna, s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

16. Napominje se neograničeno isticanje nišetnosti, odnosno čl. 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO) je određeno da se pravo na isticanje nišetnosti ne gasi. Ujedno, neosnovan je prigovor zastare glede tražbine po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, u ovom slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenom i nišetnom ugovorna odredba sadržana u čl. 10. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

17. Glede postojanja pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe na utvrđenje nišetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da nišetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na nišetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje nišetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica nišetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužitelj je temeljem sporne odredbe već platila naknadu za obradu kredita, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje nišetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužitelju da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužitelj ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja nišetnosti sporne odredbe, budući da je valjanost iste odredbe sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi možebitnom kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje nišetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio nišetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja nišetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužitelj ima pravni interes zahtijevati utvrđenje nišetnosti predmetne ugovorne odredbe, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje nišetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti, zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

18. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

19. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na

određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

20. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita nepoštena, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužitelja, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

21. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude, dok je kao posljedicu iste, u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa 210,00 EUR za trošak obrade kredita (jednokratna naknada), kako to proizlazi iz tuženikovog isplatnog naloga-obračuna (list 29), to tim više što datum plateža iste naknade nije sporan, kako to proizlazi iz odgovora na tužbu, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 10. lipnja 2010., kao dana isplate/korištenja kredita i ujedno naplate iste naknade (list 29) s obzirom da je za utuženi iznos troškova obrade kredita (tzv. ulazna naknada) umanjen iznos kredita prilikom isplate, pa do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi određenom čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude.

22. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

23. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 10. ožujka 2026. te zastupanja na ročištima 18. ožujka 2026. i 14. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (200,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu 26,54 EUR i za presudu u zahtijevanom iznosu 53,09 EUR. Međutim, nije priznat trošak sastava podneska od 4. prosinca 2025. kojim se dostavlja dokaz o platežu sudske pristojbe u zahtijevnom iznosu 200,00 EUR uvećanog za PDV 25%. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 1.079,63 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. III. izreke presude, dok je ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. IV. izreke presude).

24. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR (Tbr. 8./1. OT) i podnesaka od 17. ožujka 2026., 30. travnja 2026. i 12. svibnja 2026., za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 50,00 EUR (Tbr. 8./4. OT), dakle ukupno u iznosu 350,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (87,50 EUR). No, ovako

odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 437,50 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, sa zatraženim zateznim kamatama, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. V. izreke presude.

25. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) iskazane su novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

26. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-92894**

Kontrolni broj: **031b5-36d22-1f23e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.